

Álom- szedő

Volt egyszer egy trolis. Ott lakott a remízben egy nyiszlett, kopott, fáradt, álmos arcú városban. A trolis, amikor épp nem a remízben lakott, a nyiszlett, kopott, fáradt, álmos arcú város utcáit járta. Öreg trolis volt, annyira öreg, hogy már csak akkor küldték ki utcákat járni, amikor egy fiatalabb trolis elromlott, és helyettesíteni kellett. Ilyenkor üléseiről lefújták a port, hogy csak úgy gomolygott, amitől köhécselt a motor, köhécselt a sofőr, köhécseltek az utasok, és mérgeződtek, hogy ilyen öreg, fáradt, nyiszlett, kopott trolival kell utazniuk. Szóltak is a polgármesternek ilyenkor, hogy ejnye. A trolis meg szomorkodott, hogy ő már ilyen hasznavehetetlen.

Egyszer aztán - amikor hosszú ideje szunyókált már a remízben, mert helyettesíteni sem hívták - nyújtózkodott egy hatalmasat. Amolyan jólesőt, amolyan csontropogtatósat. Magasra nyúlt az áramszedője, fel egyenest az égi vezetékekig. Tudjátok, ahol az angyalok ücsörögnek, amikor fáznak és összebújnak, vagy csak valami

halaszthatatlan pletykálnivalójuk akad. Az égi vezetékek alapvetően láthatatlanok, de ha elképzeljük, olyasmik lehetnek, mint a ráncok. Behuzalozzák a világ arcát. Ezeket a drótokat érte el a trolis áramszedője a nagy nyújtózás közepette, és azt mondta, hogy hoppláré. Meg hogy hopplada. Azt is akarta mondani, hogy hoplahopp, de arra nem volt már ideje, ugyanis tőle igencsak meglepő fürgeséggel kigördült a remízből, és elindult a nyiszlett, kopott, fáradt, álmos arcú város utcáin.

Először egy kislány szállt fel az anyukájával a Bakfis téren. Leültek szorosan egymás mellé, és lehajtott fejjel bambultak, igen korán volt még. Aztán felszállt egy hölgy, hatalmas nejlonzacskókkal, majd egy öltönyös férfi, aztán sokan mások. Tömött sorokban álltak egymás mellett, kapaszkodtak, hogy el ne essenek. Mennyi fáradt, nyiszlett, kopott, álmos arcú ember, gondolta a trolis, na de most figyeljenek! Egy, kettő, három, az ajtókat zárom,

mondta hangosan. Áramszedőjét odanyomta a legvastagabb égi huzalhoz, és uccu neki, elindult a városon túlra, az erdők fái közé, a patak hullámai közé, a föld ércbányái alá, a felhők párnái fölé, nagy hurkokkal, mint a hullámvasút, kurjongatott is hozzá, meg énekelt.

A Bahamákra? Hát hogyan! - olvasta ki az egyik utas álmát. Csak egy pillanat! A kórházba, sorban állás nélkül? Íme, egyenest a rendelőben szállhat ki, hölgyem, parancsoljon. A világ legnagyobb játékboltjába? Már ott is vagyunk, teljesítette a Bakfis téren felszállt kislány álmát. A főnök íróasztalához? Ugyan kérem, semmiség, foglaljon helyet a bőrfotelben, uram! Ha fűtött padot szeretne a Ligetben, annak semmi akadály, etesse a galambokat is, mondta a nejlonzacskós néninek, és utána integetett. A masszázsszalón balra az első ajtó, kellemes kikapcsolódást! Jobbra lesz a munkahely, ahol nem kell egész nap görnyedten ülni, hölgyem, jó munkát! Gyógyulást, szépülést,

kellemes kikapcsolódást, felhő nélküli napsütést kívánok! Megérkeztünk Michelangelo műhelyébe, kössön egy kötényt a nadrágja elé, nehogy festékes legyen. Íme, a Bugatti, vezessen óvatosan, ez a sushi bár a 110. emeleten, jó étvágyat, el ne csapja aztán a hasát! És így tovább, fáradhatatlanul. Mennyi álom, mennyi kívánság, mennyi csudahely a világban. A Holdra szállással gyűlt meg egyedül a baja, mert elkapta a légszomj, de egy duplaszaltót azért ott is lenyomott, mikor elköszönt Bertalantól, aki évtizedek óta vágyott már vissza. Másról sem álmodtam, köszönöm, integetett a troli után.

Amikor az összes utas kiszállt, elindult vissza a remízbe. Már épp szedte volna le az áramszedőjét, amikor meghallott egy hangot. Aprócska pamacsangyal ült a dróton, ő szólította meg. Nekem? Köszönöm, az én álmom már teljesült. Kívánhattam volna ennél szebbet? Most csak aludni szeretnék, tudod, már eléggé öreg vagyok.

SZABÓ ATTILA